

til de enkelte Poster paa § 26 skal jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at der er saa meget mindre Grund for Flertallet her i dette Thing til at negte den foreslaaede Post til Haubitsbatterier, som det i Fjor bevilgede Anstafelsen af en Prøvehaubits. Det er dog eiendommeligt at anskaffe en saadan Prøvehaubits, som ikke er saa ganske billig, og saa efter at have faaet den og være kommen til det Resultat, at disse Forsøg have været saaledes, at man faar Lyft til at anskaffe det, man har gjort Forsøg med, ikke at faae Lov dertil. Der er selvfølgelig en vis Sammenhæng dermed, at man i en længere Mærætte har bevilget ikke saa ganske saa Beløb til Prøver og Forsøg ved Artilleriet, Prøver og Forsøg, som bestemt have været angivne i Bemærkningerne at skulle være til Anstafelsen af Fæstningsstyks. Vi have virkelig faaet meget solide og gennemførte Forsøg her, saaledes at man er kommen til saa godt et Fæstningsstykke, som der habes noget Steds. Men naar man saa kommer til Anstafelsen af et saadant Fæstningsstykke, saa negter man Bevilgingen. Det fortaar jeg ikke ganske. Jeg gjør kun den Bemærkning her, fordi der er Anledning til den ogsaa i Mar. Den ærede Ordfører antydede jo ganske vist, at Afslutningen af § 26 paa den Maade, som den er foreslaaet, ikke var endelig. Men desværre opfattede jeg ham, som om det kun var mindre Beløb, der kunde være Tale om, at man ved senere Forhandlinger kunde gaa ind paa. Jeg vil haabe, at naar Forhandlingerne skride længere frem, og naar det Tidspunkt kommer, hvor der kommer Forhandling i Stand med det andet Thing, at det saa ogsaa vil kunne blive større Poster, hvorom der kan være Tale om at opnaae Enighed.

**Ordføreren (H. Olstein-Vedreborg):** Jeg skal ikke opholde Thingets Tid eller komme længere ind paa de Endringsforslag, der nu foreligge. Overfor den ærede Minister skal jeg kun bemærke dette, at det er saa lidet opmuntrende at komme ind paa en Forhandling, hvorved man dog maa tilsigte at naae et Slags bindende Resultat, naar man i Forveien veed, at man staar overfor en Regering, der paa dette Omraade ikke nægter sig Noget og ikke paa noget Punkt lader sig binde af Folkethingets Beslutninger og Udtalelser. Vige overfor det Faktum svinder naturligvis Lyften ind, og jeg mener ogsaa, at saa er det berettiget at stille sig paa det Standpunkt, at man kun bevilger, hvad man efter sit Skjøn anser for forsvarligt, og negter, hvad man anser for uforsvarligt, enten fordi

det er for dyrt eller staar i Forbindelse med Ting, som vi anse for urigtige. Naturligvis vilde det være en ganske anden Ting, hvis vi stod overfor en Regering, der anerkjendte, at der maatte en samstemmende Beslutning fra begge Thing til, for at den overhovedet skulde være berettiget til at foretage saadanne Foranstaltninger. I saa Tilfælde vilde Regeringen have langt større Smødekommen at vente, og saa vilde der være langt større Interesse ved at føre disse Forhandlinger. Men overfor en Regering, der hverken finantsielt eller sagligt kan give noget omhelst Tilfagn om, at en Forhandling betyder for den Noget paa de militære Omraader, der maa Forhandlingen væsentligt fra vor Side faae Karakter af et Tilbud, som Regeringen maa tage eller ikke tage imod. Jeg vil derfor som Svar paa Ministerens Henstilling gjøre en modsat Henstilling, nemlig at Ministeren til 3die Behandling kommer ned i Salen og anerkjender, at han nu ikke agter at anvende flere ubevilgede Penge og ikke atter at foretage nogen omhelst militær Foranstaltning uden begge Things Samtykke. I saa Fald vil han finde her i Salen en Smødekommen, som utvivlsomt vil forbause ham. Men det maa jo være en bindende Erklæring, ikke blot paa hans egne, men paa Regeringens Vegne. Det forekommer mig jo netop saaledes, som det nu ogsaa fremgaar ret tydeligt af den førte Diskussion mellem de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) og fra Vangeland (Brandes), at vi staa mod hinanden i 2 Partier, af hvilke det ene lægger den afgjørende Vægt paa militære Foranstaltninger i den Grad, at det ikke vil gaa med til civile Foranstaltninger, hvis Nytte det ikke betvivler og ikke bestrider, medmindre de først faae Sikkerhed for, at de militære Udgifter saa kunne afholdes uden nye Skatter, medens det andet Parti, Flertallet, gaar den modsatte Vej og indtager det Standpunkt, at det anser de civile økonomiske Formaal for at være vigtigere end de militære Formaal, som en Del af Militæretaten — det er jo nemlig kun en Del af Militæretaten, det har jo nemlig viist sig, at Marinen er falden fra — holder paa. Jeg tror, at det er nyttigt, at dette er kommet saa skarpt og klart frem som nu ved den Diskussion, der er ført mellem de to ærede Medlemmer. Det, som virkelig og væsentlig adskiller Oppositionen fra Regeringspartiet, er det Spørgsmaal: Er en økonomisk Fremstrids-politik vigtigere end en militær Politik eller omvendt? Det er i Virkeligheden derpaa,